

Sygn. akt VIII C 2359/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz M. R.:

a/ kwotę 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych) zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych) od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia 05 listopada 2015 r. i od kwoty 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych) od dnia 06 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

b/ kwotę 5.781,81 zł (pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

c/ kwotę 2.083,50 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje ściągnąć z zasądzonych roszczenia od M. R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 97,58 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych i pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa;

4. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 663,50 zł (sześćset sześćdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt VIII C 2359/14

UZASADNIENIE

M. R. w pozwie z dnia 26 września 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. obecnie (...) Spółce Akcyjnej w W. V. (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 6.037,23 zł z tytułu odszkodowania z

ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 09 kwietnia 2014 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Na skutek wypadku powód nie mógł wykonywać zawodu taksówkarza, co spowodowało utratę zarobków.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w W. V. (...) nie uznała powództwa, wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany podniósł, iż wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie za krzywdę oraz odszkodowanie zrekompensowało poniesioną przez powoda szkodę. Powód nie udowodnił, aby jego żądanie było ponad kwoty wypłacone.

W piśmie z dnia 02 listopada 2015 r., doręczonym pełnomocnikowi pozwanego w dniu 05 listopada 2015 r., powód rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.000 zł zadośćuczynienia za krzywdę z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.000 zł od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.000 zł od dnia wniesienia pisma do dnia zapłaty oraz kwoty 7.622,56 zł odszkodowania w postaci kosztów leczenia, opieki i utraconych dochodów z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.037,23 zł od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.585,33 zł od dnia wniesienia pisma do dnia zapłaty.

Pozwany nie uznał zmodyfikowanego powództwa, wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 kwietnia 2014 r. w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego powód M. R., kierujący taksówką – samochodem osobowym marki C. o numerze rejestracyjnym (...) doznał obrażeń ciała.

(okoliczności niesporne)

Sprawca wypadku był ubezpieczony w dacie zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

(okoliczność niesporna)

Powód po zdarzeniu udał się następnego dnia do (...), gdzie po zbadaniu lekarz stwierdził ostrą reakcję na stres, udzielił zwolnienia lekarskiego początkowo do 17 kwietnia 2014 r., a następnie do 29 kwietnia 2014 r. i zalecił leki stosowane w depresji i zaburzeniach lękowych.

(zwolnienie lekarskie –k.14-15, zeznania powoda –k.212v)

W wyniku wypadku M. R. doznał stłuczenia kręgosłupa w odcinku szyjnym, kończyny górnej lewej i kolana lewego bez upośledzenia funkcji z subiektywnym zespołem bólowym. Uraz ten nie spowodował u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód był leczony prawidłowo, zastosowano unieruchomienie stawów dotkniętych urazem przez okres około 3 tygodnie i zaordynowano leki przeciwbólowe. Koszt leków wynosi od 30 do 50 zł miesięcznie.

(dokumentacja medyczna –k.12-13, 16-21, opinia biegłego sądowego ortopedy –k.166-169, zeznania powoda –k.212v)

Na skutek odniesionych obrażeń powód wymagał pomocy w czynnościach życia codziennego w zakresie 2 godzin dziennie przez 2 miesiące po wypadku. Również przez okres 2 miesięcy po wypadku powód był niezdolny do pracy jako kierowca taksówki.

(opinia biegłego sądowego ortopedy –k.166-169, zeznania powoda –k.212v)

Na skutek wypadku komunikacyjnego u powoda występują objawy zaburzeń adaptacyjnych. Na skutek przedmiotowego zdarzenia powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2% z punktu widzenia psychiatry. Od czasu wypadku i nadal wymaga leczenia lekiem przeciwdepresyjnym. Średni miesięczny koszt tego leku to 20 zł. U

powoda powstanie depresji związane było z tym, że zmniejszyły się jego dochody jak również z tym, że nie mógł jeździć samochodem i wozić swojego niepełnosprawnego syna. Do chwili wypadku powód woził syna, po wypadku ten obowiązek musiała przejąć żona powoda.

(opinia biegłego sądowego psychiatry –k.138-140, zeznania powoda –k.212v)

Powód do dzisiaj odczuwa skutki wypadku. Stłuczone kończyny bolą go przy zmianach pogody.

(zeznania powoda –k.212v)

Powód zgłosił pozwanemu szkodę pismem z dnia 25 kwietnia 2014 r., doręczonym w dniu 08 maja 2014 r. Zażądał wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 35.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 3.633,68 zł.

(zgłoszenie szkody –k.22-25)

W toku postępowania likwidacyjnego powód otrzymał kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 958,87 zł odszkodowania za holowanie i przestój pojazdu, w tym kwotę 712,87 zł za postój pojazdu oraz kwotę 246 zł za holowanie.

(polecenie wypłaty –k.27, k.71, akta szkodowe)

Powód poniósł koszty leczenia, leków i wizyt lekarskich. Za konsultację ortopedyczną powód zapłacił kwotę 120 zł, za badanie USG, na które wcześniej otrzymał skierowanie powód zapłacił kwotę 100 zł, za kołnierz, stabilizator kolana, stabilizator stawu łokciowego i leki przeciwbólowe powód zapłacił kwotę 53,42 zł, za leki przeciwbólowe i uspokajające powód zapłacił kwotę 40 zł i 14,67, za badanie sportowo-lekarskie powód zapłacił kwotę 120 zł

(faktury –k.28, 29, 30, 32, 33, 35)

Powód nie mógł wykonywać zawodu taksówkarza przez okres 2 miesiące od wypadku. W tym czasie – przez około miesiąc po wypadku samochód powoda był naprawiany w warsztacie samochodowym. Średni miesięczny dochód powoda za styczeń, luty, marzec 2014 r. z pracy w charakterze taksówkarza wyniósł kwotę 5.204,95.

(raporty miesięczne –k.36-40, 87-118, płatności ZUS –k.42-50, zeznania powoda –k.212v)

W okresie zwolnienia lekarskiego powód otrzymał zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 2.052,39 zł.

(potwierdzenie otrzymania zasiłku –k.219-221)

Stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w dni powszednie (od poniedziałku do piątku) na terenie Ł. od lipca 2009 r. do chwili obecnej wynosi 9,50 zł za godzinę. Stawka za soboty, niedziele i święta wynosi o 100% więcej niż stawka w dni powszednie.

(okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, oceniając je jako wiarygodne, przy czym stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i wyceny pojazdów na okoliczność uzasadnionego i celowego czasu trwania naprawy samochodu powoda w zakresie uszkodzeń powstałych na skutek przedmiotowego wypadku drogowego oraz wysokości kosztów paliwa i eksploatacji pojazdu. W ocenie Sądu przeprowadzenie tego dowodu było zbędne, bowiem z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód przez 2 miesiące od wypadku nie mógł wykonywać zawodu taksówkarza. Jednocześnie ustalono w toku procesu, że naprawa samochodu trwała krócej niż czas trwania niezdolności do pracy. Zatem ustalenie

uzasadnionego czasu trwania naprawy jest w tej sytuacji bezprzedmiotowe. Zaś kwestia zużycia paliwa i ponoszonych przez powoda opłat wynika z przedłożonej dokumentacji.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Niesporne jest, że sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego w dniu 09 kwietnia 2014 r. powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody. Stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność przewidziana w tym artykule jest odpowiedzialnością opartą na zasadzie ryzyka. Odpowiedzialność ta jest zatem bardzo surowa, albowiem do jej powstania wystarcza istnienie pomiędzy ruchem pojazdu a szkodą adekwatnego związku przyczynowego.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powoda co do zasady w stosunku do pozwanego jest uzasadnione. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie. Spór dotyczył natomiast wysokości dochodzonego zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia "odpowiednia" suma należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Należy także zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 5 grudnia 2006r. o sygnaturze akt II PK 102/06, (opublikowanym OSNP 2008/1-2/11), że wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego poszkodowanego. Należy mieć również na uwadze, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno mieć wysokość odczuwalną dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2008 r. II CSK 536/07 Lex nr 461725).

Na gruncie niniejszej sprawy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia powoda uwzględniono wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, który wyniósł 2%, konieczność unieruchomienia słuńczonych kończyn przez okres około 3 tygodnie, zażywania leków przeciwbólowych. Z drugiej strony wzięto pod uwagę stres związany z uczestnictwem powoda w wypadku drogowym, 2 – miesięczne wyłączenie z życia zawodowego wyłączenie zawodowego. Powód wymagał przez ten czas pomocy innych osób przy zwykłych czynnościach życia codziennego. Nadto nie mógł w tym czasie zajmować się niepełnosprawnym synem. Nadto wzięto pod uwagę okoliczność, iż powoda nadal musi leczyć się z depresji i nadal musi zażywać leki przeciwdepresyjne.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie 6.500 zł będzie w pełni uzasadnione i adekwatne do poniesionej przez powoda krzywdy. Ponieważ z tytułu zadośćuczynienia za doznane krzywdy powód otrzymał już od ubezpieczyciela kwotę 500 złotych, zatem zasądzono na jego rzecz z tego tytułu kwotę 6.000 złotych.

Mając na względzie obowiązującą w kodeksie cywilnym zasadę pełnego odszkodowania szkody majątkowej, doznana przez poszkodowanego szkoda powinna być wyrównana w całości. Podstawy ku temu daje art. 444 § 1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty rozumiane szeroko, obejmujące tym samym zarówno nabycie środków farmaceutycznych

jak i wydatków poniesionych na opiekę. Pod pojęciem zwiększenia się potrzeb należy rozumieć powtarzające się regularnie wydatki na przykład na stałe zabiegi, rehabilitację, czy zakup środków farmaceutycznych. Należy również mieć na względzie, że celem przyznania renty uzupełniającej, przewidzianej w art. 444 § 2 k.c., jest doprowadzenie do zrównania sytuacji finansowej poszkodowanego z sytuacją hipotetyczną, w jakiej znajdowałby się, gdyby nie uszczerbek na zdrowiu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1997r., II UKN 319/97). Prawo poszkodowanego do żądania kwoty z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał tę kwotę na koszty opieki, co przesądził Sąd Najwyższy w wyroku z 11 marca 1976r. o sygnaturze akt IV CR 50/76.

W rozpoznawanej sprawie powód poniósł koszty wizyt lekarskich i leków szczegółowo wymienione we wcześniejszej części uzasadnienia. Wydatki stanowiły kwotę 440,90 zł. Sąd w pozostałej części nie uwzględnił poniesionych kosztów leków, bowiem nie wykazano, aby miały związek z przedmiotowym zdarzeniem. Nadto leki ortopedyczne to koszt 80 zł (2x40 zł) zaś leki przeciwnadciśnieniowe to koszt na dzień rozszerzenia powództwa w kwocie 380 zł.

W rozpoznawanej sprawie powód powinien korzystać z pomocy osób trzecich przez okres dwóch miesięcy przez dwie godziny dziennie. Daje to łącznie kwotę 1.140 zł (60x9,50x2).

Art. 444 § 2 k.c. daje podstawę dochodzenia utraconych zarobków. Powód na skutek wypadku komunikacyjnego utracił możliwość zarabkowania przez okres pozostawania na zwolnieniu lekarskim. Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż w tym czasie powinien osiągnąć dochód w wysokości 6.506,17 zł. Jednocześnie podczas zwolnienia lekarskiego powód otrzymał zasiłek chorobowy w wysokości łącznej 2.052,39 zł. Z tytułu utraconego wynagrodzenia powodowi przysługuje zatem kwota 3.740,91 zł, bowiem od kwoty 6.506,17 zł należało odliczyć kwotę 712,87 zł wypłaconą za postój w toku postępowania likwidacyjnego i kwotę 2.052,39 zł zasiłku. Łącznie z tytułu odszkodowania powód powinien otrzymać zatem kwotę 5.781,81 zł. W pozostałej części żądanie pozwu w tym zakresie podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O odsetkach ustawowych w zakresie zasądzonej należności orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od pierwotnych żądań od dnia 19 czerwca 2014 r. W niniejszym postępowaniu mają również zastosowanie, o czym wskazano wcześniej, przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Przepisy art. 14 ust. 1 i 2 powołanej ustawy stanowią, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1). W przedmiotowej pozwany został zawiadomiony o szkodzie w dniu 08 maja 2014 r., a zatem od dnia następnego rozpoczął bieg 30-dniowy termin do zapłaty odszkodowania. Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych znajduje zatem swoje uzasadnienie prawne. W zakresie rozszerzonego powództwa w ocenie Sądu powód mógł domagać się odsetek ustawowych od następnego dnia po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma z rozszerzeniem żądania i od tej daty odsetki zostały zasądzone. W pozostałej części żądanie zasądzenia odsetek ustawowych zostało oddalone jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo rozdzielając koszty procesu przy uwzględnieniu, że powód wygrał proces w 86,49% a pozwany wygrał proces w 13,51%. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się : opłata sądowa od pozwu oraz rozszerzonego pozwu, kwota 700 zł wydatków na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika. Na koszty procesu pozwanego złożyły się: kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) orzeczono o nieuiszczonych kosztach sądowych związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłych sądowych.